



Дамян Дамянов

Мъчен бе животът ти...

Мъчен бе животът ти със мене.
Той като на другите не бе.
Бе самоотричане, мъчение,
грапав път под палещо небе.
Та затуй светица, мъченица
беше в моя ад.
„Хвъркни, излез! –
съскаха ти. – Ти си златна птица!
Бягай от железния кафез!“
Викаха ти. Ти не ги послуша.
Предпочете тих, но свой живот.
Предпочете въздуха задушен
пред безоблачния небосвод.
Предпочете ямите по пътя,
воденето на един скаат,
от които се подби кракът ти
и ти вехна дясната ръка.
Мъчен бе животът ти със мене.
Мъчен бе, но беше само твой.
Не живот – мъчително вървене
с не един скат, с не един завой.
Нищо че го плюеха и все го
дращеха те, другите, до кръв.
Просто ти завиждаха за него.
Просто те си нямаха такъв.
Мъчен бе животът ти със мене.
Страшен бе. Но в здравия си ход
ще се спрат те, другите, след време –
шапките пред тебе ще си снемат:
„Ей това се казваше живот!“

КРАЙ

© 2001 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Таня Николова

Публикация

Дамян Дамянов, Надежда Захариева. Ти и Аз. Издателско ателие А6, С. 2001. ISBN
953-737-241-6

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8648>]